

Jobb, mint semmi?

*Zseblámpával a mérges éjszakában,
hogy el ne essem? Egy-egy kört kimetszve
a sötétből, elmozduló fejekre
tapasztva glóriát, és fűben, fában*

*felébresztve a nappali reményt, ha
közben a reggel messze még, s csak ócska
trükk, csak önző, hazudozó, csalóka
fény vagyok én is, s rögtön visszatér a*

*sötétség, ha továbbmegyek, mögöttem
ugyanolyan a táj, és amerre jöttem,
nem változott meg semmi: jártam-keltem,*

*mint bolond szentjánosbogár a kertben,
s mert körül köre léptemet vigyáztam,
még múltó nyomom sem maradt a sárban.*

Se füst, se felhő

*Felindult füst a havazásban, hulló,
erőszakos pelyhek között kimúló
ellenkezés: csak ennyi voltál s ennyi
vagy, igen, így próbálsz kimenekedni . . .*

*miből is? honnan is? s miért? nem jó a
kezdés, s most úgy hullsz vissza papírodra,
mint szürke szemcsék, és csak fekszel holtan,
mint szétszórt, elrontott betűk a hóban,*

*mert téged ír a téli táj hatalmas
írógépe, billentyűjére farkas
ugrik, kutyáktól éber már az erdő,*

*és rémült nyúl búvik a hosszú ú-ba,
és csingilingi cinke egyre fújja:
Légy tűz ott lent! Nem vagy se füst, se felhő!*